

Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului

din 27 noiembrie 2003

privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 61 litera (c) și articolul 67 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei [1],

având în vedere avizul Parlamentului European [2],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European [3],

întrucât:

(1) Comunitatea Europeană și-a stabilit ca obiectiv crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție în cadrul căruia se asigură libera circulație a persoanelor. În acest scop, Comunitatea adoptă, în special, măsurile în domeniul cooperării judiciare în materie civilă necesare pentru buna funcționare a pieței interne.

(2) Consiliul European de la Tampere a aprobat principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judiciare ca piatră de temelie pentru crearea unui spațiu judiciar veritabil și a identificat dreptul de vizită ca o prioritate.

(3) Regulamentul (CE) nr. 1347/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 [4] stabilește normele privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești față de copiii comuni, pronunțate cu ocazia acțiunilor matrimoniale. Conținutul prezentului regulament a fost preluat în mare parte din Convenția din 28 mai 1998 având același obiect [5].

(4) La 3 iulie 2000, Franța a prezentat o inițiativă în vederea adoptării unui regulament al Consiliului privind executarea reciprocă a hotărârilor judecătorești privind dreptul de vizită a copiilor [6].

(5) În vederea garantării egalității tuturor copiilor, prezentul regulament reglementează toate hotărârile judecătorești în materia răspunderii părintești, inclusiv măsurile de protecție a copilului, independent de orice legătură cu o procedură matrimonială.

(6) Deoarece aplicarea normelor în materia răspunderii părintești intervine adesea în cadrul acțiunilor matrimoniale, este mai indicat să existe un singur instrument în materie de divorț și în materie de răspundere părintească.

(7) Domeniul de aplicare a prezentului regulament reglementează materiile civile, oricare ar fi natura instanței.

(8) În ceea ce privește hotărârile judecătorești de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei, prezentul regulament ar trebui să se aplice numai desfacerii unei legături matrimoniale și nu ar trebui să reglementeze probleme precum cauzele de divorț, efectele patrimoniale ale căsătoriei sau alte eventuale măsuri accesorii.

(9) În ceea ce privește bunurile copilului, prezentul regulament ar trebui să se aplice numai măsurilor de protecție a copilului, anume: (i) desemnării și atribuțiilor unei persoane sau ale unui organism însărcinat să administreze bunurile copilului, să îl reprezinte și să îl asiste și (ii) măsurilor privind administrarea, conservarea sau dispoziția cu privire la bunurile copilului. În acest context și cu titlu de exemplu, prezentul regulament ar trebui să se aplice cazurilor în care părinții sunt în litigiu în legătură cu administrarea bunurilor copilului. Măsurile privind bunurile copilului care nu privesc protecția copilului ar trebui să fie reglementate în continuare de Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială [7].

(10) Prezentul regulament nu se aplică acelor materii care privesc securitatea socială, măsurilor de

drept public cu caracter general în materie de educație și de sănătate, nici hotărârilor privind dreptul de azil și imigrarea. În plus, prezentul regulament nu se aplică nici stabilirii filiației, care este o problemă separată de atribuirea răspunderii părintești, și nici altor probleme legate de starea persoanelor. Acesta nu se aplică nici măsurilor luate ca urmare a faptelor penale săvârșite de către copii.

(11) Obligațiile de întreținere se exclud din domeniul de aplicare a prezentului regulament, deoarece sunt deja reglementate de Regulamentul (CE) nr. 44/2001. În general, instanțele competente în temeiul prezentului regulament vor avea competența de a hotărî în materie de obligații de întreținere prin aplicarea articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001.

(12) Temeiurile de competență stabilite prin prezentul regulament în materia răspunderii părintești sunt concepute în funcție de interesul superior al copilului și, în special, de criteriul proximității. Prin urmare, ar trebui să fie competente în primul rând instanțele statului membru în care copilul își are reședința obișnuită, cu excepția unor cazuri de schimbare a reședinței copilului sau ca urmare a unui acord încheiat între titularii răspunderii părintești.

(13) În interesul copilului, prezentul regulament permite instanței competente, în mod excepțional și în anumite condiții, să trimită cauza instanței unui alt stat membru, în cazul în care aceasta este mai în măsură să soluționeze cauza. Cu toate acestea, în acest caz, cea de a doua instanță sesizată nu ar trebui autorizată să trimită cazul unei a treia instanțe.

(14) Efectele prezentului regulament nu ar trebui să aducă atingere aplicării dreptului internațional public în materia imunității diplomatice. Dacă instanța competentă în temeiul prezentului regulament nu-și poate exercita competența din cauza existenței unei imunități diplomatice în conformitate cu dreptul internațional, competența ar trebui stabilită în statul membru în care persoana în cauză nu beneficiază de nici o imunitate, în conformitate cu legislația statului respectiv.

(15) Regulamentul (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială [8] se aplică pentru notificarea și comunicarea actelor din cadrul unei acțiuni judiciare intentate în temeiul prezentului regulament.

(16) Prezentul regulament nu împiedică instanțele unui stat membru să ia, în caz de urgență, măsuri provizorii sau asiguratorii privind persoanele și bunurile aflate în acest stat.

(17) În caz de deplasare sau de reținere ilicită a unui copil, înapoierea sa ar trebui obținută fără întârziere, iar, în acest scop, Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 ar trebui să se aplice în continuare, astfel cum a fost completată cu dispozițiile din prezentul regulament, în special cu cele din articolul 11. Instanțele din statul membru în care a fost deplasat copilul sau a fost reținut ilicit ar trebui să fie în măsură să se opună înapoierii sale în cazuri precise, justificate în mod corespunzător. Cu toate acestea, o astfel de hotărâre ar trebui să poată fi înlocuită cu o hotărâre ulterioară a instanței din statul membru al reședinței obișnuite a copilului înaintea deplasării sale sau a reținerii sale ilicite. Dacă această hotărâre implică înapoierea copilului, înapoierea ar trebui realizată fără a fi necesară recurgerea la vreo procedură pentru recunoașterea și executarea hotărârii în cauză în statul membru în care se află copilul răpit.

(18) În caz de hotărâre de neînapoiere pronunțată în temeiul articolului 13 din Convenția de la Haga din 1980, instanța ar trebui să informeze cu privire la aceasta instanța competentă sau autoritatea centrală din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită înaintea deplasării sau reținerii sale ilicite. Această instanță, în cazul în care nu a fost încă sesizată, sau autoritatea centrală, ar trebui să adreseze o notificare părților. Această obligație nu ar trebui să împiedice autoritatea centrală să adreseze, de asemenea, o notificare autorităților publice vizate în conformitate cu dreptul intern.

(19) Ascultarea copilului joacă un rol important în aplicarea prezentului regulament fără ca acest act să aibă ca efect modificarea procedurilor naționale aplicabile în această materie.

(20) Ascultarea copilului într-un alt stat membru se poate efectua în conformitate cu modalitățile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială [9].

(21) Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pronunțate într-un stat membru ar trebui să se bazeze pe principiul încrederii reciproce, iar motivele de refuz al recunoașterii ar trebui reduse la minimumul necesar.

(22) Actele autentice și acordurile între părți care sunt executorii într-un stat membru ar trebui asimilate "hotărârilor judecătorești" în scopul aplicării normelor de recunoaștere și de executare.

(23) Consiliul European de la Tampere a estimat în concluziile sale (punctul 34) că hotărârile judecătorești pronunțate în litigiile care țin de dreptul familiei ar trebui "recunoscute automat în întreaga Uniune fără procedură intermediară sau motive de refuz al executării". Acesta este motivul pentru care hotărârile privind dreptul de vizită și cele privind înapoierea copilului, care au fost certificate în statul membru de origine în conformitate cu dispozițiile din prezentul regulament, ar trebui să fie recunoscute și să fie executorii în toate celelalte state membre fără să fie solicitată vreo altă procedură. Procedura de executare a acestor hotărâri judecătorești rămâne reglementată de dreptul intern.

(24) Ar trebui ca certificatul eliberat pentru facilitarea executării hotărârii judecătorești să nu poată fi supus nici unei căi de atac. Ar trebui ca acesta să facă obiectul unei acțiuni în rectificare numai în caz de eroare materială, de exemplu, în cazul în care certificatul nu reflectă corect conținutul hotărârii.

(25) Autoritățile centrale ar trebui să coopereze atât în mod general cât și în cazuri speciale, inclusiv în vederea încurajării rezolvării pe cale amiabilă a conflictelor familiale în materia răspunderii părintești. În acest scop, autoritățile centrale participă la Rețeaua Judiciară Europeană în materie civilă și comercială creată prin Decizia 2001/470/CE a Consiliului din 28 mai 2001 de creare a unei Rețele Judiciare Europene în materie civilă și comercială [10].

(26) Comisia ar trebui să facă publice și să actualizeze listele cu instanțele și căile de atac transmise de statele membre.

(27) Ar trebui să se ia măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a procedurilor pentru exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei [11].

(28) Prezentul regulament înlocuiește Regulamentul (CE) nr. 1347/2000 care se abrogă, în consecință.

(29) În vederea bunei funcționări a prezentului regulament, Comisia ar trebui să examineze punerea sa în aplicare pentru a propune, dacă este cazul, modificările necesare.

(30) Regatul Unit și Irlanda, în temeiul articolului 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și Irlandei anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și Tratatul de instituire a Comunității Europene, au notificat dorința lor de participare la adoptarea și punerea în aplicare a prezentului regulament.

(31) Danemarca, în conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și Tratatul de instituire a Comunității Europene, nu participă la adoptarea prezentului regulament și, prin urmare, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică.

(32) Înțelegând că obiectivele prezentului regulament nu pot fi suficient realizate de către statele membre, dar pot fi mai bine realizate la nivel comunitar, Comunitatea poate lua măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestor obiective.

(33) Prezentul regulament recunoaște drepturile fundamentale și respectă principiile consacrate de Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene. În special, prezentul regulament se asigură că sunt respectate drepturile fundamentale ale copilului în conformitate cu articolul 24 din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică, oricare ar fi natura instanței, materiilor civile privind:

- (a) divorțul, separarea de drept și anularea căsătoriei;
- (b) atribuirea, exercitarea, delegarea, retragerea totală sau parțială a răspunderii părintești.

(2) Materiile prevăzute la alineatul (1) litera (b) cuprind în special:

- (a) încredințarea și dreptul de vizită;
- (b) tutela, curatela și instituțiile similare;
- (c) desemnarea și atribuțiile oricărei persoane sau oricărui organism însărcinat să se ocupe de persoana sau bunurile copilului, să-l reprezinte sau să-l asiste;
- (d) plasarea copilului într-o familie substitutivă sau într-un centru de plasament;
- (e) măsurile de protecție a copilului privind administrarea, conservarea sau dispoziția cu privire la bunurile copilului.

(3) Prezentul regulament nu se aplică:

- (a) stabilirii sau contestării filiației;
- (b) hotărârii privind adopția și măsurilor premergătoare acesteia, precum și desfacerea și declararea nulității adopției;
- (c) numelui și prenumelui copilului;
- (d) emancipării;
- (e) obligației de întreținere;
- (f) actelor fiduciare și succesiunilor;
- (g) măsurilor luate ca urmare a faptelor penale săvârșite de copii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament:

1. "instanță judecătorească" înseamnă toate autoritățile din statele membre competente în materiile care intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentului regulament în temeiul articolului 1;
2. "judecător" înseamnă judecătorul sau funcționarul având competențe echivalente cu cele ale judecătorului în materiile care intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentului regulament;
3. "stat membru" înseamnă toate statele membre, cu excepția Danemarcei;
4. "hotărâre judecătorească" înseamnă orice hotărâre de divorț, de separare de drept sau de anulare a unei căsătorii, precum și orice hotărâre judecătorească privind răspunderea părintească pronunțată de o instanță judecătorească a unui stat membru, oricare ar fi denumirea hotărârii, inclusiv termenii "decizie", "sentință" sau "ordonanță";
5. "stat membru de origine" înseamnă statul membru în care a fost pronunțată hotărârea care trebuie executată;
6. "stat membru de executare" înseamnă statul membru în care se solicită executarea hotărârii;
7. "răspundere părintească" înseamnă ansamblul drepturilor și obligațiilor conferite unei persoane fizice sau unei persoane juridice în temeiul unei hotărâri judecătorești, al unui act cu putere de lege sau al unui acord în vigoare privind persoana sau bunurile unui copil. Aceasta cuprinde în special încredințarea și dreptul de vizită;
8. "titular al răspunderii părintești" înseamnă orice persoană care exercită răspunderea părintească

față de un copil;

9. "încredințare" înseamnă drepturile și obligațiile privind îngrijirea persoanei unui copil, în special dreptul de a decide asupra locului său de reședință;

10. "drept de vizită" înseamnă în special dreptul de a duce copilul pentru o perioadă limitată într-un alt loc decât cel al reședinței sale obișnuite;

11. "deplasare sau reținere ilicită a unui copil" înseamnă deplasarea sau reținerea unui copil în cazul în care:

(a) a avut loc o încălcare adusă încredințării dobândită printr-o hotărâre judecătorească, printr-un act cu putere de lege sau printr-un acord în vigoare în temeiul legislației statului membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau reținerii sale

și

(b) sub rezerva ca încredințarea să fi fost exercitată efectiv, singur sau împreună, în momentul deplasării sau reținerii, sau ar fi fost exercitată dacă nu ar fi survenit aceste evenimente.

Încredințarea se consideră ca fiind exercitată împreună atunci când unul dintre titularii răspunderii părintești nu poate, în temeiul unei hotărâri judecătorești sau ca efect al legii, să decidă asupra locului de reședință a copilului fără consimțământul celui alt titular al răspunderii părintești.

CAPITOLUL II

COMPETENȚĂ

SECȚIUNEA 1

Divorț, separare de drept și anulare a căsătoriei

Articolul 3

Competență de fond

(1) Sunt competente să hotărască în problemele privind divorțul, separarea de drept și anularea căsătoriei instanțele judecătorești din statul membru:

(a) pe teritoriul căruia se află:

- reședința obișnuită a soților sau

- ultima reședință obișnuită a soților în condițiile în care unul dintre ei încă locuiește acolo sau

- reședința obișnuită a pârâtului sau

- în caz de cerere comună, reședința obișnuită a unuia dintre soți sau

- reședința obișnuită a reclamantului în cazul în care acesta a locuit acolo cel puțin un an imediat înaintea introducerii cererii sau

- reședința obișnuită a reclamantului în cazul în care acesta a locuit acolo cel puțin șase luni imediat înaintea introducerii cererii și în cazul în care acesta este fie resortisant al statului membru respectiv, fie, în cazul Regatului Unit și al Irlandei, are "domiciliul" în acel loc;

(b) de cetățenie a celor doi soți sau, în cazul Regatului Unit și al Irlandei, statul "domiciliului" comun.

(2) În sensul prezentului regulament, termenul "domiciliu" se interpretează în sensul sistemelor de drept ale Regatului Unit și Irlandei.

Articolul 4

Cererea reconvențională

Instanța în fața căreia se desfășoară procedura în temeiul articolului 3 este competentă, de asemenea, pentru soluționarea cererii reconvenționale, în măsura în care aceasta intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentului regulament.

Articolul 5

Transformarea separării de drept în divorț

Fără a aduce atingere articolului 3, instanța judecătorească dintr-un stat membru care a pronunțat o hotărâre privind separarea de drept este competentă, de asemenea, să transforme această hotărâre în divorț, în cazul în care dreptul acestui stat membru prevede aceasta.

Articolul 6

Caracterul exclusiv al competențelor prevăzute la articolele 3, 4 și 5

Un soț care:

(a) are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat membru sau

(b) este resortisant al unui stat membru sau, în cazul Regatului Unit sau al Irlandei, are "domiciliul" său pe teritoriul unuia dintre aceste state membre,

nu poate fi chemat în judecată în fața instanțelor judecătorești dintr-un alt stat membru decât în temeiul articolelor 3, 4 și 5.

Articolul 7

Competențe reziduale

(1) În cazul în care nici o instanță judecătorească dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolelor 3, 4 și 5, competența este stabilită, în fiecare stat membru, de legislația respectivului stat.

(2) Orice resortisant al unui stat membru care își are reședința obișnuită pe teritoriul unui alt stat membru poate să invoce, ca și cetățenii acestui stat, normele de competență aplicabile în acest stat împotriva unui pârât care nu își are reședința obișnuită într-un stat membru și care fie nu are cetățenia unui stat membru fie, în cazul Regatului Unit sau al Irlandei, nu are "domiciliul" său pe teritoriul unuia dintre aceste state membre.

SECȚIUNEA 2

Răspundere părintească

Articolul 8

Competență de fond

(1) Instanțele judecătorești dintr-un stat membru sunt competente în materia răspunderii părintești privind un copil care are reședința obișnuită în acest stat membru la momentul la care instanța este sesizată.

(2) Alineatul (1) se aplică sub rezerva dispozițiilor articolelor 9, 10 și 12.

Articolul 9

Menținerea competenței fostei reședințe obișnuite a copilului

(1) În cazul în care copilul se mută în mod legal dintr-un stat membru în altul și dobândește o nouă reședință obișnuită, instanțele judecătorești din statul membru al fostei reședințe obișnuite a copilului își păstrează competența, prin derogare de la articolul 8, pe o perioadă de trei luni de la mutare, pentru modificarea unei hotărâri privind dreptul de vizită pronunțată în acest stat membru înainte de mutarea copilului, în cazul în care titularul dreptului de vizită în temeiul hotărârii privind dreptul de vizită continuă să locuiască în mod obișnuit în statul membru al fostei reședințe obișnuite a copilului.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care titularul dreptului de vizită menționat la alineatul (1) a acceptat competența instanțelor judecătorești din statul membru în care copilul are noua sa reședință obișnuită prin participarea la o procedură în fața acestor instanțe fără a le contesta competența.

Articolul 10

Competența judecătorească în cazuri de răpire a copilului

În caz de deplasare sau de reținere ilicită a unui copil, instanțele judecătorești din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sale sau a reținerii sale ilicite

rămân competente până în momentul în care copilul dobândește o reședință obișnuită într-un alt stat membru și până când

(a) orice persoană, instituție sau alt organism căreia/căruia i-a fost încredințat copilul consimte la deplasarea sau reținerea acestuia

sau

(b) copilul a locuit în acest alt stat membru o perioadă de cel puțin un an după ce persoana, instituția sau orice alt organism căreia/căruia i s-a încredințat copilul a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de locul în care se afla copilul, până când copilul s-a integrat în noul său mediu și până când a fost îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

(i) în termen de un an de când cel căruia i s-a încredințat copilul a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de locul în care se afla copilul, nu s-a depus nici o cerere de înapoiere la autoritățile competente ale statului membru în care copilul a fost deplasat sau reținut;

(ii) a fost retrasă o cerere de înapoiere înaintată de cel căruia i s-a încredințat copilul și nu s-a depus nici o nouă cerere în termenul stabilit la punctul (i);

(iii) o cauză soluționată de o instanță judecătorească din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sale sau reținerii sale ilicite a fost închisă în conformitate cu articolul 11 alineatul (7);

(iv) o hotărâre de încredințare care nu implică înapoierea copilului a fost pronunțată de instanța judecătorească din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau reținerii sale ilicite.

Articolul 11

Înapoierea copilului

(1) În cazul în care o persoană, instituție sau orice alt organism căruia/căreia i s-a încredințat copilul solicită autorităților competente dintr-un stat membru să pronunțe o hotărâre judecătorească pe baza Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii (denumită în continuare "Convenția de la Haga din 1980") în vederea obținerii înapoierii copilului care a fost deplasat sau reținut ilicit într-un alt stat membru decât statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înainte de deplasarea sau de reținerea sa ilicită, se aplică alineatele (2)-(8).

(2) La aplicarea articolelor 12 și 13 din Convenția de la Haga din 1980, se asigură posibilitatea de ascultare a copilului în cadrul procedurii, cu excepția cazului în care aceasta este necorespunzătoare în conformitate cu vârsta sau gradul său de maturitate.

(3) O instanță sesizată cu o cerere de înapoiere a unui copil prevăzută la alineatul (1) acționează cu celeritate în cadrul procedurii privind cererea, utilizând procedurile urgente prevăzute de dreptul intern.

Fără a aduce atingere primului paragraf, instanța judecătorească pronunță hotărârea, cu excepția cazului în care aceasta se dovedește imposibilă din cauza unor împrejurări excepționale, în cel mult șase săptămâni de la sesizarea sa.

(4) O instanță judecătorească nu poate refuza înapoierea copilului în temeiul articolului 13 litera (b) din Convenția de la Haga din 1980 în cazul în care se stabilește că s-au luat măsuri corespunzătoare pentru a asigura protecția copilului după înapoierea sa.

(5) O instanță judecătorească nu poate refuza înapoierea copilului în cazul în care persoana care a solicitat înapoierea copilului nu a avut posibilitatea să fie ascultată.

(6) În cazul în care o instanță judecătorească a pronunțat o hotărâre de neînapoiere în temeiul articolului 13 din Convenția de la Haga din 1980, instanța trebuie să transmită de îndată, fie direct, fie prin intermediul autorității sale centrale, o copie a hotărârii judecătorești de neînapoiere și adocumentelor pertinente, în special un proces-verbal al ședințelor instanței competente sau autorității centrale din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sale sau reținerii sale ilicite, în conformitate cu dreptul intern. Instanța trebuie să

primească toate documentele menționate în termen de o lună de la data hotărârii de neînapoiere.

(7) Cu excepția cazului în care instanțele judecătorești din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înainte de deplasarea sa sau de reținerea sa ilicită au fost deja sesizate de una dintre părți, instanța judecătorească sau autoritatea centrală care primește informația menționată la alineatul (6) trebuie să o notifice părților și să le invite să prezinte observații instanței, în conformitate cu dreptul intern, în termen de trei luni de la data notificării, pentru ca instanța judecătorească să examineze problema încredințării copilului.

Fără a aduce atingere normelor în materie de competență prevăzute de prezentul regulament, instanța judecătorească încheie cauza în cazul în care nu a primit nici o observație în termenul prevăzut.

(8) Fără a aduce atingere unei hotărâri de neînapoiere pronunțate în conformitate cu articolul 13 din Convenția de la Haga din 1980, orice hotărâre ulterioară prin care se dispune înapoierea copilului, pronunțată de o instanță competentă în temeiul prezentului regulament, este executorie în conformitate cu capitolul III secțiunea 4, în vederea asigurării înapoierii copilului.

Articolul 12

Prorogare de competență

(1) Instanțele judecătorești din statul membru care exercită competența în temeiul articolului 3 cu privire la o cerere de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei sunt competente în orice chestiune privind răspunderea părintească în legătură cu această cerere atunci când

(a) cel puțin unul dintre soți exercită răspunderea părintească față de copil

și

(b) competența instanțelor a fost acceptată expres sau în orice alt mod neechivoc de către soți și de către titularii răspunderii părintești, la data sesizării instanței judecătorești, iar aceasta este în interesul superior al copilului.

(2) Competența acordată la alineatul (1) încetează de îndată ce

(a) hotărârea de admitere sau de respingere a cererii de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei dobândește autoritate de lucru judecat;

(b) în cazul în care o procedură privind răspunderea părintească este pe rolul unei instanțe la data prevăzută la litera (a), de îndată ce hotărârea privind răspunderea părintească dobândește autoritate de lucru judecat;

(c) în cazurile prevăzute la literele (a) și (b), de îndată ce procedura a încetat dintr-un alt motiv.

(3) Instanțele judecătorești dintr-un stat membru sunt competente, de asemenea, în materie de răspundere părintească în alte proceduri decât cele menționate la alineatul (1) atunci când

(a) copilul are o legătură strânsă cu acest stat membru, în special datorită faptului că unul dintre titularii răspunderii părintești își are reședința obișnuită aici sau copilul este resortisant al acestui stat membru

și

(b) competența instanțelor a fost acceptată în mod expres sau în orice alt mod neechivoc de către toate părțile la procedură la data sesizării instanței, iar competența este în interesul superior al copilului.

(4) În cazul în care copilul are și are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat terț, care nu este parte contractantă la Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 privind competența, dreptul aplicabil, recunoașterea, executarea și cooperarea în materia răspunderii părintești și a măsurilor de protecție a copiilor, competența bazată pe prezentul articol se consideră a fi în interesul copilului, în special atunci când o procedură se dovedește a fi imposibilă în respectivul stat terț.

Articolul 13

Competență bazată pe prezența copilului

(1) Atunci când reședința obișnuită a copilului nu poate fi stabilită și competența nu poate fi stabilită pe baza articolului 12, instanțele judecătorești din statul membru în care este prezent copilul sunt competente.

(2) Alineatul (1) se aplică, de asemenea, copiilor refugiați, precum și copiilor care, ca urmare a tulburărilor majore din țările lor, sunt deplasați internațional.

Articolul 14

Competențe reziduale

Atunci când nici o instanță judecătorească dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolelor 8-13, competența este reglementată, în fiecare stat membru, de dreptul statului respectiv.

Articolul 15

Trimiterea la o instanță mai bine plasată pentru a soluționa cauza

(1) Cu titlu de excepție, instanțele judecătorești dintr-un stat membru competente pentru a soluționa cauza pe fond pot, în cazul în care consideră că o instanță dintr-un alt stat membru cu care copilul are o legătură specială este mai bine plasată pentru a soluționa cauza sau o parte specifică a acesteia și atunci când acest lucru servește interesul superior al copilului:

(a) să suspende procedura sau respectiva parte a acesteia și să invite părțile să depună o cerere la instanța judecătorească din acest alt stat membru în conformitate cu alineatul (4) sau

(b) să solicite instanței judecătorești din alt stat membru să-și exercite competența în conformitate cu alineatul (5).

(2) Alineatul (1) se aplică:

(a) la cererea uneia dintre părți sau

(b) la inițiativa instanței judecătorești sau

(c) la solicitarea instanței judecătorești dintr-un alt stat membru cu care copilul are o legătură specială, în conformitate cu alineatul (3).

Cu toate acestea, trimiterea se poate efectua, la inițiativa instanței sau la solicitarea instanței dintr-un alt stat membru, numai dacă este acceptată de cel puțin una dintre părți.

(3) În sensul alineatului (1), se consideră că un copil are o legătură specială cu un stat membru în cazul în care:

(a) după sesizarea instanței judecătorești menționate la alineatul (1), copilul și-a dobândit reședința obișnuită în acest stat membru sau

(b) copilul a avut reședința obișnuită în acest stat membru sau

(c) copilul este resortisant al acestui stat membru sau

(d) unul dintre titularii răspunderii părintești își are reședința obișnuită în acest stat membru sau

(e) litigiul se referă la măsurile de protecție a copilului privind administrarea, conservarea sau dispoziția cu privire la bunurile deținute de copil, bunuri care se află pe teritoriul acestui stat membru.

(4) Instanța judecătorească din statul membru competentă pentru a soluționa cauza pe fond acordă un termen în care instanțele judecătorești din celălalt stat membru trebuie să fie sesizate în conformitate cu alineatul (1).

În cazul în care instanțele nu sunt sesizate în acest termen, instanța sesizată continuă să-și exercite competența în conformitate cu articolele 8-14.

(5) Instanțele judecătorești din acest alt stat membru pot, în cazul în care este în interesul superior al copilului, din cauza circumstanțelor specifice ale cauzei, să se declare competente într-un termen de șase săptămâni de la data sesizării acestora pe baza alineatului (1) litera (a) sau (b). În acest caz, prima instanță sesizată își declină competența. În caz contrar, prima instanță sesizată continuă să-și exercite competența în conformitate cu articolele 8-14.

(6) Instanțele judecătorești cooperează, în sensul prezentului articol, direct sau prin intermediul autorităților centrale desemnate în conformitate cu articolul 53.

SECȚIUNEA 3

Dispoziții comune

Articolul 16

Sesizarea unei instanțe judecătorești

(1) O instanță judecătorească se consideră sesizată:

(a) la data depunerii la instanță a actului de sesizare a instanței sau a unui act echivalent, cu condiția ca reclamantul să nu fi neglijat în continuare să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie notificat sau comunicat pârâtului

sau

(b) în cazul în care actul trebuie notificat sau comunicat înainte de fi depus la instanță, la data primirii acestuia de către autoritatea responsabilă pentru notificare sau comunicare, cu condiția ca reclamantul să nu fi neglijat în continuare să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie depus la instanță.

Articolul 17

Verificarea competenței

Instanța judecătorească dintr-un stat membru sesizată cu o cauză pentru care nu este competentă în temeiul prezentului regulament și pentru care, în temeiul prezentului regulament, este competentă o instanță dintr-un alt stat membru, se declară, din oficiu, necompetentă.

Articolul 18

Verificarea admisibilității

(1) Atunci când pârâtul, care își are reședința obișnuită într-un alt stat decât statul membru în care s-a introdus acțiunea, nu se prezintă, instanța judecătorească competentă este obligată să suspende procedura atâta timp cât nu se stabilește că acest pârât a fost pus în situația de a primi actul de sesizare a instanței sau un act echivalent în timp util pentru a-și asigura apărarea sau că s-au luat toate măsurile necesare în acest scop.

(2) Articolul 19 din Regulamentul (CE) nr. 1348/2000 se aplică în locul dispozițiilor alineatului (1) din prezentul articol în cazul în care actul de sesizare a instanței sau un act echivalent a trebuit transmis dintr-un stat membru în altul în conformitate cu regulamentul menționat anterior.

(3) În cazul în care dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 nu se aplică, articolul 15 din Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială se aplică în cazul în care actul de sesizare a instanței sau un act echivalent a trebuit să fie transmis în străinătate în temeiul respectivei convenții.

Articolul 19

Litispendență și acțiuni conexe

(1) În cazul în care se introduc cereri de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei între aceleași părți în fața unor instanțe judecătorești din state membre diferite, instanța sesizată în al doilea rând suspendă din oficiu procedura până când se stabilește competența primei instanțe sesizate.

(2) În cazul în care acțiuni referitoare la răspunderea părintească privind un copil, având același obiect și aceeași cauză, se introduc în fața instanțelor judecătorești din state membre diferite, instanța sesizată în al doilea rând suspendă din oficiu procedura până când se stabilește competența primei instanțe sesizate.

(3) În cazul în care se stabilește competența primei instanțe sesizate, instanța sesizată în al doilea rând își declină competența în favoarea acesteia.

În acest caz, partea care a introdus acțiunea la instanța sesizată în al doilea rând poate intenta respectiva acțiune la prima instanță sesizată.

Articolul 20

Măsuri provizorii și asiguratorii

(1) În caz de urgență, dispozițiile prezentului regulament nu împiedică instanțele judecătorești dintr-un stat membru să ia măsuri provizorii sau asiguratorii cu privire la persoanele sau bunurile prezente în acest stat, prevăzute de dreptul acestui stat membru, chiar dacă, în temeiul prezentului regulament, o instanță dintr-un alt stat membru este competentă pentru soluționarea cauzei pe fond.

(2) Măsurile luate în conformitate cu alineatul (1) încetează să producă efecte atunci când instanța din statul membru competentă în temeiul prezentului regulament pentru soluționarea cauzei pe fond a luat măsurile pe care le consideră corespunzătoare.

CAPITOLUL III

RECUNOAȘTERE ȘI EXECUTARE

SECȚIUNEA 1

Recunoaștere

Articolul 21

Recunoașterea unei hotărâri judecătorești

(1) Hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru se recunosc în celelalte state membre fără a fi necesar să se recurgă la vreo procedură.

(2) În special și fără a aduce atingere alineatului (3), nu este necesară nici o procedură pentru actualizarea actelor de stare civilă ale unui stat membru pe baza unei hotărâri pronunțate în alt stat membru în materie de divorț, separare de drept sau anulare a căsătoriei care nu mai poate fi supusă nici unei căi de atac în conformitate cu dreptul respectivului stat membru.

(3) Fără a aduce atingere secțiunii 4 din prezentul capitol, orice parte interesată poate solicita, în conformitate cu procedurile prevăzute de secțiunea 2 din prezentul capitol, pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii hotărârii.

Competența teritorială a instanței judecătorești indicată în lista comunicată Comisiei de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 68 este stabilită prin dreptul intern al statului membru în care se depune cererea de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii.

(4) În cazul în care recunoașterea unei hotărâri judecătorești se invocă întâmplător în fața unei instanțe judecătorești dintr-un stat membru, aceasta poate pronunța o hotărâre în acest sens.

Articolul 22

Motive de refuz al recunoașterii hotărâri lor judecătorești pronunțate în materie de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei

O hotărâre judecătorească pronunțată în materie de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei nu se recunoaște:

(a) în cazul în care recunoașterea contravine în mod evident ordinii publice a statului membru în care se solicită aceasta;

(b) în cazul în care actul de sesizare a instanței sau un act echivalent nu a fost notificat sau comunicat în timp util pârâtului care nu s-a prezentat și astfel încât acesta să își poată pregăti apărarea, cu excepția cazului în care se constată că pârâtul a acceptat hotărârea într-un mod neechivoc;

(c) în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată într-o acțiune între aceleași părți în statul membru în care se solicită aceasta sau

(d) în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată anterior într-un alt stat membru sau într-un stat terț într-o cauză între aceleași părți, din moment ce această primă hotărâre îndeplinește condițiile necesare recunoașterii sale în statul membru în care se solicită aceasta.

Articolul 23

Motive de refuz al recunoașterii hotărârilor judecătorești în materia răspunderii părintești

O hotărâre judecătorească pronunțată în materia răspunderii părintești nu este recunoscută:

(a) în cazul în care recunoașterea contravine în mod evident ordinii publice din statul membru în care se solicită recunoașterea, luând în considerare interesul superior al copilului;

(b) în cazul în care, cu excepția procedurilor urgente, aceasta a fost pronunțată fără a-i da copilului posibilitatea de a fi ascultat, încălcându-se astfel normele fundamentale de procedură din statul membru în care se solicită aceasta;

(c) în cazul în care actul de sesizare a instanței sau un act echivalent nu a fost notificat sau comunicat în timp util persoanei care nu s-a prezentat și astfel încât aceasta să își poată pregăti apărarea, cu excepția cazului în care se constată că respectiva persoană a acceptat hotărârea într-un mod neechivoc;

(d) la solicitarea oricărei persoane care susține că hotărârea se opune exercitării răspunderii sale părintești, în cazul în care hotărârea a fost pronunțată fără ca această persoană să fi avut posibilitatea de a fi ascultată;

(e) în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată ulterior în materia răspunderii părintești în statul membru în care se solicită recunoașterea;

(f) în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată ulterior în materia răspunderii părintești într-un alt stat membru sau în statul terț în care copilul își are reședința obișnuită, din moment ce hotărârea ulterioară îndeplinește condițiile necesare recunoașterii sale în statul membru solicitat

sau

(g) în cazul în care nu a fost respectată procedura prevăzută la articolul 56.

Articolul 24

Interzicerea controlului competenței instanței judecătorești de origine

Competența instanței judecătorești din statul membru de origine nu poate fi controlată. Criteriul ordinii publice menționat la articolul 22 litera (a) și la articolul 23 litera (a) nu se poate aplica normelor de competență menționate la articolele 3-14.

Articolul 25

Diferențe între dreptul aplicabil

Recunoașterea unei hotărâri judecătorești nu poate fi refuzată pe motiv că dreptul statului membru în care se solicită aceasta nu permite divorțul, separarea de drept sau anularea căsătoriei pe baza unor fapte identice.

Articolul 26

Interzicerea revizuirii pe fond

În nici un caz, o hotărâre judecătorească nu poate face obiectul unei revizuirii pe fond.

Articolul 27

Suspendarea procedurii

(1) Instanța judecătorească dintr-un stat membru sesizată cu o cerere de recunoaștere a unei hotărâri judecătorești pronunțate într-un alt stat membru poate suspenda procedura în cazul în care aceasta face obiectul unei căi de atac ordinare.

(2) Instanța judecătorească dintr-un stat membru sesizată cu o cerere de recunoaștere a unei hotărâri judecătorești pronunțate în Irlanda sau în Regatul Unit și a cărei executare este suspendată în statul membru de origine din cauza exercitării unei căi de atac poate suspenda procedura.

SECȚIUNEA 2

Cerere de încuviințare a executării

Articolul 28

Hotărâri judecătorești executorii

(1) Hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru cu privire la exercitarea răspunderii părintești față de un copil, care sunt executorii în acel stat și care au fost notificate sau comunicate, se execută într-un alt stat membru după ce s-a încuviințat executarea la cererea oricărei părți interesate.

(2) Cu toate acestea, în Regatul Unit, aceste hotărâri judecătorești se execută în Anglia și în Țara Galilor, în Scoția sau în Irlanda de Nord numai după ce au fost înregistrate în vederea executării, la cererea oricărei părți interesate, în acea parte a Regatului Unit, după caz.

Articolul 29

Competența teritorială a instanțelor judecătorești

(1) Cererea de încuviințare a executării se prezintă instanței judecătorești indicate în lista comunicată Comisiei în conformitate cu articolul 68.

(2) Competența teritorială se stabilește în funcție de reședința obișnuită a persoanei împotriva căreia se solicită executarea sau în funcție de reședința obișnuită a oricărui copil vizat de cerere.

În cazul în care reședințele menționate la primul paragraf nu se află în statul membru de executare, competența teritorială se stabilește în funcție de locul de executare.

Articolul 30

Procedură

(1) Procedura privind depunerea cererii este reglementată de dreptul statului membru în care are loc executarea.

(2) Reclamantul trebuie să-și aleagă domiciliul în raza teritorială a instanței judecătorești sesizate. Cu toate acestea, dacă dreptul statului membru în care are loc executarea nu prevede alegerea domiciliului, reclamantul desemnează un împuternicit ad litem.

(3) Documentele menționate la articolele 37 și 39 se anexează cererii.

Articolul 31

Hotărârea pronunțată de instanța judecătorească

(1) Instanța judecătorească sesizată prin cerere pronunță o hotărâre în termen scurt, fără ca persoana împotriva căreia se solicită executarea sau copilul să poată, în această fază a procedurii, să prezinte observații.

(2) Cererea poate fi respinsă numai pentru unul dintre motivele prevăzute la articolele 22, 23 și 24.

(3) În nici un caz, hotărârea judecătorească nu poate face obiectul unei revizuiri pe fond.

Articolul 32

Comunicarea hotărârii

Hotărârea pronunțată privind cererea este adusă de îndată la cunoștința reclamantului, prin grija grefierului, în conformitate cu procedura prevăzută de dreptul statului membru de executare.

Articolul 33

Căi de atac

(1) Oricare dintre părți poate exercita o cale de atac împotriva hotărârii privind cererea de încuviințare a executării.

(2) Acțiunea se introduce la instanța judecătorească indicată în lista comunicată Comisiei de către fiecare stat membru în conformitate cu articolul 68.

(3) Acțiunea se soluționează în conformitate cu normele ce reglementează procedura contradictorie.

(4) În cazul în care acțiunea este introdusă de persoana care a solicitat încuviințarea executării, partea împotriva căreia se solicită executarea este citată să se prezinte în fața instanței sesizate cu respectiva cale de atac. În cazul în care nu se prezintă, se aplică dispozițiile articolului 18.

(5) Acțiunea împotriva încuviințării executării trebuie introdusă în termen de o lună de la comunicare. În cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea își are reședința obișnuită într-un alt stat membru decât cel în care s-a încuviințat executarea, termenul este de două luni și se calculează de la data comunicării persoanei sau la domiciliul acesteia. Prezentul termen nu poate fi prelungit din cauza distanței.

Articolul 34

Instanțe judecătorești care soluționează căile de atac și căi de atac

Hotărârea judecătorească pronunțată în urma exercitării unei căi de atac poate fi supusă numai unei căi de atac menționate în lista comunicată Comisiei de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 68.

Articolul 35

Suspendarea procedurii

(1) Instanța judecătorească sesizată printr-o cale de atac formulată în temeiul articolului 33 sau al articolului 34 poate, la cererea părții împotriva căreia se solicită executarea, să suspende procedura în cazul în care hotărârea face obiectul unei căi de atac ordinare, în statul membru de origine, sau în cazul în care termenul de intentare a acesteia nu a expirat. În acest din urmă caz, instanța poate acorda un termen pentru intentarea respectivei căi de atac.

(2) În cazul în care hotărârea judecătorească a fost pronunțată în Irlanda sau în Regatul Unit, orice cale de atac prevăzută în statul membru de origine se consideră ca o cale ordinară de atac în sensul aplicării alineatului (1).

Articolul 36

Executare parțială

(1) În cazul în care s-a pronunțat o hotărâre cu privire la mai multe capete de cerere și executarea nu poate fi încuviințată pentru toate, instanța judecătorească încuviințează executarea pentru unul sau mai multe dintre acestea.

(2) Reclamantul poate cere o executare parțială.

SECȚIUNEA 3

Dispoziții comune secțiunilor 1 și 2

Articolul 37

Documente

(1) Partea care solicită sau contestă recunoașterea unei hotărâri judecătorești ori solicită încuviințarea executării trebuie să prezinte:

(a) o copie a hotărârii care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale

și

(b) certificatul menționat la articolul 39.

(2) În afară de aceasta, în cazul în care este vorba despre o hotărâre în lipsă, partea care solicită recunoașterea sau încuviințarea executării trebuie să prezinte:

(a) originalul sau o copie certificată pentru conformitate a documentului care stabilește că actul de sesizare a instanței sau un act echivalent a fost notificat sau comunicat părții care nu s-a prezentat sau

(b) orice document care arată că pârâtul a acceptat hotărârea în mod neechivoc.

Articolul 38

Lipsa unor documente

(1) În lipsa prezentării documentelor menționate la articolul 37 alineatul (1) litera (b) sau alineatul (2), instanța judecătorească poate acorda un termen pentru prezentarea lor sau poate accepta documente echivalente sau, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații, poate să renunțe la prezentarea lor.

(2) La solicitarea instanței judecătorești, se prezintă o traducere a documentelor. Traducerea este certificată de o persoană autorizată în acest sens într-unul dintre statele membre.

Articolul 39

Certificat privind hotărârile judecătorești în materie matrimonială și certificat privind hotărârile judecătorești în materia răspunderii părintești

Instanța judecătorească sau autoritatea competentă din statul membru de origine eliberează, la cererea oricărei părți interesate, un certificat utilizând formularul al cărui model este prezentat în anexa I (hotărâri judecătorești în materie matrimonială) sau în anexa II (hotărâri judecătorești în materia răspunderii părintești).

SECȚIUNEA 4

Forța executorie a anumitor hotărâri judecătorești privind dreptul de vizită și a anumitor hotărâri judecătorești prin care se dispune înapoierea copilului

Articolul 40

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta secțiune se aplică:

(a) dreptului de vizită

și

(b) înapoierii copilului ca urmare a unei hotărâri judecătorești prin care se dispune înapoierea copilului menționată la articolul 11 alineatul (8).

(2) Dispozițiile din prezenta secțiune nu îl împiedică pe un titular al răspunderii părintești să solicite recunoașterea și executarea unei hotărâri, în conformitate cu dispozițiile cuprinse în secțiunile 1 și 2 din prezentul capitol.

Articolul 41

Dreptul de vizită

(1) Dreptul de vizită menționat la articolul 40 alineatul (1) litera (a), acordat printr-o hotărâre judecătorească executorie pronunțată într-un stat membru, este recunoscut și are forță executorie într-un alt stat membru fără să fie necesară încuviințarea executării și fără să fie posibil să se opună recunoașterii acesteia în cazul în care hotărârea a fost certificată în statul membru de origine în conformitate cu alineatul (2).

Chiar dacă dreptul intern nu prevede caracterul executoriu de drept al unei hotărâri judecătorești de acordare a dreptului de vizită, instanța de origine poate declara hotărârea executorie, fără a aduce atingere unei eventuale căi de atac.

(2) Instanța judecătorească de origine nu eliberează certificatul menționat la alineatul (1), utilizând formularul al cărui model este prevăzut în anexa III (certificat privind dreptul de vizită), decât în cazul în care:

(a) în caz de procedură în lipsă, actul de sesizare a instanței sau un act echivalent a fost notificat sau comunicat în timp util persoanei care nu s-a prezentat și astfel încât această persoană să își poată pregăti apărarea sau, în cazul în care a fost notificat sau comunicat fără respectarea acestor condiții, se stabilește totuși că aceasta a acceptat hotărârea în mod nechivoc;

(b) toate părțile interesate au avut posibilitatea de a fi ascultate;

și

(c) copilul a avut posibilitatea de a fi ascultat, cu excepția cazului în care ascultarea sa a fost considerată necorespunzătoare în conformitate cu vârsta sau gradul său de maturitate.

Certificatul se completează în limba hotărârii judecătorești.

(3) În cazul în care dreptul de vizită privește o situație care are un caracter transfrontalier încă de la pronunțarea hotărârii, certificatul se eliberează din oficiu atunci când hotărârea devine executorie, inclusiv vremelnică. În cazul în care situația nu dobândește caracter transfrontalier decât ulterior, certificatul se eliberează la solicitarea uneia dintre părți.

Articolul 42

Înapoierea copilului

(1) Înapoierea copilului prevăzută la articolul 40 alineatul (1) litera (b), care rezultă dintr-o hotărâre judecătorească executorie pronunțată într-un stat membru este recunoscută și executorie într-un alt stat membru fără să fie necesară încuviințarea executării și fără să fie posibil să se opună recunoașterii sale în cazul în care hotărârea a fost certificată în statul membru de origine în conformitate cu alineatul (2).

Chiar dacă dreptul intern nu prevede caracterul executoriu de drept al unei hotărâri prin care se dispune înapoierea copilului, instanța de origine poate declara hotărârea executorie, fără a aduce atingere unei eventuale căi de atac.

(2) Instanța judecătorească de origine care a pronunțat hotărârea menționată la articolul 40 alineatul (1) litera (b) nu eliberează certificatul menționat la alineatul (1) decât în cazul în care:

(a) copilul a avut posibilitatea de a fi ascultat, cu excepția cazului în care aceasta a fost considerată necorespunzătoare în conformitate cu vârsta sau gradul său de maturitate;

(b) părțile au avut posibilitatea de a fi ascultate și

(c) instanța judecătorească a pronunțat hotărârea ținând seama de motivele și mijloacele de probă care au stat la baza hotărârii pronunțate în conformitate cu articolul 13 din Convenția de la Haga din 1980.

În cazul în care instanța judecătorească sau orice altă autoritate ia măsuri în vederea asigurării protecției copilului după înapoierea sa în statul membru în care își are reședința obișnuită, certificatul precizează modul de aplicare a acestor măsuri.

Instanța judecătorească de origine eliberează din proprie inițiativă certificatul menționat anterior, utilizând formularul al cărui model este prevăzută în anexa IV (certificat privind înapoierea copilului).

Certificatul se completează în limba hotărârii judecătorești.

Articolul 43

Acțiunea în rectificarea certificatului

(1) În cazul oricărei rectificări a certificatului se aplică dreptul statului membru de origine.

(2) Eliberarea unui certificat în temeiul articolului 41 alineatul (1) sau al articolului 42 alineatul (1) nu este supusă nici unei căi de atac.

Articolul 44

Efecte ale certificatului

Certificatul nu-și produce efectele decât în limitele caracterului executoriu al hotărârii judecătorești.

Articolul 45

Documente

(1) Partea care solicită executarea unei hotărâri judecătorești trebuie să prezinte:

(a) o copie a acesteia care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității

sale

și

(b) certificatul menționat la articolul 41 alineatul (1) sau la articolul 42 alineatul (1).

(2) În sensul prezentului articol,

- certificatul menționat la articolul 41 alineatul (1) este însoțit de traducerea punctului 12 privind modalitățile de exercitare a dreptului de vizită;

- certificatul menționat la articolul 42 alineatul (1) este însoțit de traducerea punctului 14 privind tipurile de măsuri luate în vederea asigurării înapoierii copilului.

Traducerea se efectuează în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă pe care acesta din urmă a indicat că o acceptă. Traducerea se certifică de către o persoană autorizată în acest scop în unul dintre statele membre.

SECȚIUNEA 5

Acte autentice și acorduri

Articolul 46

Actele autentice primite și executorii într-un stat membru, precum și acordurile între părți, executorii în statul membru de origine, sunt recunoscute și considerate executorii în aceleași condiții ca și hotărârile.

SECȚIUNEA 6

Alte dispoziții

Articolul 47

Procedura de executare

(1) Procedura de executare se stabilește prin dreptul statului membru în care are loc executarea.

(2) Orice hotărâre pronunțată de instanța judecătorească din alt stat membru și declarată executorie în conformitate cu secțiunea 2 sau certificată în conformitate cu articolul 41 alineatul (1) sau cu articolul 42 alineatul (1) se execută în statul membru de executare în aceleași condiții ca și în cazul în care aceasta ar fi fost pronunțată în acest stat membru.

În special, o hotărâre judecătorească certificată în conformitate cu articolul 41 alineatul (1) sau cu articolul 42 alineatul (1) nu se poate executa în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre executorie pronunțată ulterior.

Articolul 48

Modalități practice de exercitare a dreptului de vizită

(1) Instanțele judecătorești din statul membru de executare pot hotărî modalitățile practice pentru a organiza exercitarea dreptului de vizită, în cazul în care modalitățile necesare nu au fost prevăzute sau nu au fost suficient prevăzute în hotărârea pronunțată de instanțele judecătorești din statul membru competente pentru soluționarea cauzei pe fond și cu condiția să fie respectate elementele esențiale din hotărârea menționată.

(2) Modalitățile practice hotărâte în conformitate cu alineatul (1) își încetează aplicabilitatea în executarea hotărârii ulterioare pronunțate de către instanțele judecătorești din statul membru competente pentru soluționarea cauzei pe fond.

Articolul 49

Costuri

Dispozițiile prezentului capitol, cu excepția celor prevăzute de secțiunea 4, se aplică, de asemenea, pentru stabilirea quantumului cheltuielilor de judecată în cadrul procedurilor inițiate în temeiul prezentului regulament și pentru executarea oricărei hotărâni judecătorești privind astfel de cheltuieli.

Articolul 50

Asistență judiciară

Reclamantul care, în statul membru de origine, a beneficiat în tot sau în parte de asistență judiciară sau de o scutire de taxe și de cheltuieli beneficiază, în cadrul procedurii prevăzute la articolele 21, 28, 41, 42 și 48, de cea mai favorabilă asistență sau de cea mai mare scutire prevăzută de dreptul statului membru de executare.

Articolul 51

Cauțiune sau garanție

Nici o cauțiune, nici o garanție, oricare ar fi denumirea, nu poate fi impusă părții care solicită executarea într-un stat membru a unei hotărâri judecătorești pronunțate într-un alt stat membru din cauza:

(a) lipsei reședinței obișnuite în statul membru solicitat sau

(b) fie a calității sale de străin, fie, atunci când executarea se solicită în Regatul Unit sau în Irlanda, în absența "domiciliului" într-unul dintre aceste state membre.

Articolul 52

Legalizarea sau altă formalitate similară

Nici o legalizare sau altă formalitate similară nu este necesară cu privire la documentele menționate la articolele 37, 38 și 45 sau, dacă este cazul, cu privire la o procură ad litem.

CAPITOLUL IV

COOPERARE ÎNTRE AUTORITĂȚILE CENTRALE ÎN MATERIA RĂSPUNDERII PĂRINTEȘTI

Articolul 53

Desemnare

Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități centrale însărcinate să-l asiste la aplicarea prezentului regulament și precizează competențele teritoriale sau materiale ale fiecăreia. Atunci când un stat membru a desemnat mai multe autorități centrale, comunicările se adresează, în principiu, direct autorității centrale competente. În cazul în care o comunicare este adresată unei autorități centrale necompetente, aceasta este responsabilă de transmiterea comunicării către autoritatea centrală competentă și de informarea expeditorului cu privire la acest fapt.

Articolul 54

Atribuții generale

Autoritățile centrale comunică informații cu privire la dreptul intern și procedurile naționale și iau măsuri pentru ameliorarea aplicării prezentului regulament și consolidarea cooperării acestora. În acest scop, este utilizată Rețeaua Judiciară Europeană în materie civilă și comercială creată prin Decizia nr. 2001/470/CE.

Articolul 55

Cooperare în cadrul cauzelor specifice răspunderii părintești

Autoritățile centrale, la solicitarea unei autorități centrale a unui alt stat membru sau a titularului răspunderii părintești, cooperează în cauze specifice pentru realizarea obiectivelor menționate în prezentul regulament. În acest scop, acestea iau, direct sau prin intermediul autorităților publice sau al altor organisme, toate măsurile necesare în conformitate cu dreptul acestui stat membru în materie de protecție a datelor cu caracter personal, pentru:

(a) obținerea și schimbul de informații:

(i) privind situația copilului;

(ii) privind orice procedură în curs sau

(iii) privind orice hotărâre pronunțată cu privire la copil;

(b) furnizarea de informații și asistență titularilor răspunderii părintești care solicită recunoașterea și executarea unei hotărâri pe teritoriul acestora, în special în ceea ce privește dreptul de vizită și înapoierea copilului;

(c) facilitarea comunicărilor între instanțele judecătorești, în special pentru aplicarea articolului 11 alineatele (6) și (7) și a articolului 15;

(d) furnizarea oricărei informații și oricărui sprijin utile pentru aplicarea de către instanțele judecătorești a articolului 56 și

(e) facilitarea încheierii de acorduri între titularii răspunderii părintești recurgând la mediere sau la alte mijloace și facilitarea în acest scop a cooperării transfrontaliere.

Articolul 56

Plasarea copilului într-un alt stat membru

(1) În cazul în care instanța judecătorească competentă în temeiul articolelor 8-15 preconizează plasarea copilului într-un centru de plasament într-o sau familie substitutivă și respectiva plasare va avea loc într-un alt stat membru, aceasta consultă în prealabil autoritatea centrală sau o altă autoritate competentă din acest din urmă stat membru în cazul în care intervenția unei autorități publice este prevăzută în acest stat membru pentru cazurile interne de plasare a copiilor.

(2) Hotărârea judecătorească privind plasarea prevăzută la alineatul (1) nu poate fi luată în statul membru solicitant decât în cazul în care autoritatea competentă a statului membru solicitat a aprobat acest plasament.

(3) Modalitățile de consultare sau de aprobare menționate la alineatele (1) și (2) sunt reglementate de dreptul intern al statului solicitat.

(4) În cazul în care autoritatea competentă în temeiul articolelor 8-15 hotărăște plasarea copilului într-o familie substitutivă și această plasare va avea loc într-un alt stat membru, iar intervenția unei autorități publice nu este prevăzută în acest din urmă stat membru pentru cazurile interne de plasare a copiilor, aceasta notifică acest fapt autorității centrale sau unei autorități competente din respectivul stat membru.

Articolul 57

Metodă de lucru

(1) Orice titular al răspunderii părintești poate adresa autorității centrale din statul membru în care își are reședința obișnuită sau autorității centrale din statul membru în care copilul are reședința obișnuită sau este prezent o cerere de asistență în conformitate cu articolul 55. De regulă, cererea este însoțită de toate informațiile disponibile care îi pot facilita executarea. În cazul în care cererea de asistență privește recunoașterea sau executarea unei hotărâri judecătorești privind răspunderea părintească reglementată de domeniul de aplicare a prezentului regulament, titularul răspunderii părintești este obligat să anexeze la aceasta certificatele corespunzătoare prevăzute la articolul 39, articolul 41 alineatul (1) sau la articolul 42 alineatul (1).

(2) Statele membre adresează notificări Comisiei privind limba sau limbile oficiale ale instituțiilor din Comunitate altele decât propria (propriile) limbă (limbi) în care se pot adresa comunicările autorităților centrale.

(3) Asistența acordată de autoritățile centrale în temeiul articolului 55 este gratuită.

(4) Fiecare autoritate centrală își suportă propriile cheltuieli.

Articolul 58

Întruniri

(1) Autoritățile centrale se întrunesc în mod regulat pentru a facilita aplicarea prezentului regulament.

(2) Convocarea acestor întruniri se efectuează în conformitate cu Decizia 2001/470/CE privind

crearea unei Rețele Judiciare Europene în materie civilă și comercială.

CAPITOLUL V

RELAȚII CU ALTE INSTRUMENTE

Articolul 59

Relația cu alte instrumente

(1) Fără a aduce atingere articolelor 60, 63, 64 și alineatului (2) din prezentul articol, prezentul regulament înlocuiește, pentru statele membre, convențiile existente la data intrării în vigoare a prezentului regulament, care au fost încheiate între două sau mai multe state membre și care se referă la materiile reglementate de prezentul regulament.

(2) (a) Finlanda și Suedia au posibilitatea de a declara Convenția din 6 februarie 1931 între Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia conținând dispoziții de drept internațional privat privind căsătoria, adopția și încredințarea copiilor, precum și protocolul său final, ca aplicabile în tot sau în parte, în relațiile lor reciproce, în locul normelor din prezentul regulament. Aceste declarații se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene ca anexă la prezentul regulament. Statele membre menționate pot renunța la acestea, în tot sau în parte, în orice moment.

(b) Principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie între cetățenii Uniunii Europene se respectă.

(c) În orice acord care urmează să se încheie între statele membre menționate la litera (a), privind materiile reglementate de prezentul regulament, normele de competență se aliniază la cele prevăzute de prezentul regulament.

(d) Hotărârile judecătorești pronunțate într-unul dintre statele nordice care a făcut declarația menționată la litera (a) la o instanță competentă corespunzătoare uneia dintre cele prevăzute de capitolul II din prezentul regulament sunt recunoscute și executate în celelalte state membre în conformitate cu normele prevăzute de capitolul III din prezentul regulament.

(3) Statele membre comunică Comisiei:

(a) o copie a acordurilor și actelor cu putere de lege uni forme care le pun în aplicare menționate la alineatul (2) literele (a) și (c);

(b) orice denunțare sau modificare a acestor acorduri sau a acestor acte cu putere de lege uniforme.

Articolul 60

Raporturile cu anumite convenții multilaterale

În relațiile dintre statele membre, prezentul regulament prevalează asupra următoarelor convenții în măsura în care acestea privesc materiile reglementate de prezentul regulament:

(a) Convenția de la Haga din 5 octombrie 1961 cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine și legea aplicabilă cu privire la protecția minorilor;

(b) Convenția de la Luxemburg din 8 septembrie 1967 privind recunoașterea hotărârilor privind valabilitatea căsătoriilor;

(c) Convenția de la Haga din 1 iunie 1970 privind recunoașterea divorțurilor și separărilor de drept;

(d) Convenția Europeană din 20 mai 1980 privind recunoașterea și executarea hotărârilor privind încredințarea copiilor și restabilirea încredințării copiilor

și

(e) Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii.

Articolul 61

Relații cu Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 privind competența, dreptul aplicabil, recunoașterea, executarea și cooperarea în materia răspunderii părintești și a măsurilor de protecție a copiilor

În relațiile cu Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 privind competența, dreptul aplicabil,

recunoașterea, executarea și cooperarea în materia răspunderii părintești și a măsurilor de protecție a copiilor, prezentul regulament se aplică:

- (a) atunci când respectivul copil își are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat membru;
- (b) în ceea ce privește recunoașterea și executarea unei hotărâri pronunțate de instanța judecătorească competentă dintr-un stat membru pe teritoriul unui alt stat membru, chiar dacă respectivul copil își are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat nemembru care este parte contractantă la convenția menționată anterior.

Articolul 62

Întinderea efectelor

- (1) Acordurile și convențiile menționate la articolul 59 alineatul (1) și la articolele 60 și 61 continuă să-și producă efectele în materiile nereglementate de prezentul regulament.
- (2) Convențiile menționate la articolul 60, în special Convenția de la Haga din 1980, continuă să-și producă efectele între statele membre care sunt părți contractante la aceasta, în conformitate cu articolul 60.

Articolul 63

Tratate încheiate cu Sfântul Scaun

- (1) Prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere Tratatului internațional (concordat) încheiat între Sfântul Scaun și Portugalia, semnat la Vatican la 7 mai 1940.
- (2) Orice hotărâre privind nevalabilitatea unei căsătorii pronunțate în temeiul tratatului menționat la alineatul (1) este recunoscută în statele membre în condițiile prevăzute de capitolul III secțiunea 1.
- (3) Dispozițiile alineatelor (1) și (2) se aplică, de asemenea, următoarelor tratate internaționale (concordate) încheiate cu Sfântul Scaun:
  - (a) "Concordato lateranense" din 11 februarie 1929 dintre Italia și Sfântul Scaun, modificat prin acordul și protocolul adițional semnat la Roma la 18 februarie 1984;
  - (b) Acordul din 3 ianuarie 1979 dintre Sfântul Scaun și Spania privind problemele juridice.
- (4) În Italia sau în Spania, recunoașterea hotărârilor prevăzute la alineatul (2) poate fi supusă aceluiași proceduri și aceluiași controale ca și cele aplicabile hotărârilor pronunțate de instanțele ecleziastice în conformitate cu tratatele internaționale încheiate cu Sfântul Scaun și menționate la alineatul (3).
- (5) Statele membre comunică Comisiei
  - (a) o copie a tratatelor menționate la alineatele (1) și (3);
  - (b) orice denunțare sau modificare a acestor tratate.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII TRANZITORII

Articolul 64

- (1) Dispozițiile prezentului regulament se aplică numai acțiunilor judiciare intentate, actelor autentice primite și acordurilor dintre părți încheiate după data punerii sale în aplicare în conformitate cu prevederile articolului 72.
- (2) Hotărârile judecătorești pronunțate după data punerii în aplicare a prezentului regulament ca urmare a unor acțiuni intentate înaintea acestei date, dar după data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, sunt recunoscute și executate în conformitate cu dispozițiile capitolului III din prezentul regulament, în cazul în care normele de competență aplicate sunt conforme cu cele prevăzute fie de capitolul II din prezentul regulament sau din Regulamentul (CE) nr. 1347/2000, fie de o convenție care era în vigoare între statul membru de origine și statul membru solicitat atunci când s-a intentat acțiunea.
- (3) Hotărârile judecătorești pronunțate înainte de data punerii în aplicare a prezentului regulament

ca urmare a unor acțiuni intentate după data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 sunt recunoscute și executate în conformitate cu dispozițiile capitolului III din prezentul regulament, cu condiția să se refere la divorț, separare de drept sau anulare a căsătoriei, sau răspunderea părintească față de copiii comuni pronunțată cu ocazia respectivelor acțiuni matrimoniale.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate înainte de data punerii în aplicare a prezentului regulament, dar după data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, ca urmare a unor acțiuni intentate înaintea intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, sunt recunoscute și executate în conformitate cu dispozițiile capitolului III din prezentul regulament, cu condiția să se refere la divorț, separare de drept sau anulare a căsătoriei, ori la răspunderea părintească față de copiii comuni pronunțată cu ocazia respectivelor acțiuni matrimoniale, și normele de competență să fie conforme cu cele prevăzute fie de capitolul II din prezentul regulament sau din Regulamentul (CE) nr. 1347/2000, fie de o convenție care era în vigoare între statul membru de origine și statul membru solicitat atunci când s-a intentat acțiunea.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 65

Revizuire

Până la 1 ianuarie 2012, iar după aceea la fiecare cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European, pe baza informațiilor furnizate de către statele membre, un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament, însoțit, după caz, de propuneri vizând adaptarea sa.

Articolul 66

State membre cu două sau mai multe sisteme de drept

În ceea ce privește un stat membru în care două sau mai multe sisteme de drept sau ansambluri de norme privind problemele reglementate de prezentul regulament se aplică în unități teritoriale diferite:

- (a) orice trimitere la reședința obișnuită în acest stat membru se referă la reședința obișnuită într-o unitate teritorială;
- (b) orice trimitere la cetățenie sau, în cazul Regatului Unit, la "domiciliu", se referă la unitatea teritorială desemnată de dreptul statului respectiv;
- (c) orice trimitere la autoritatea unui stat membru se referă la autoritatea unității teritoriale respective din cadrul acestui stat;
- (d) orice trimitere la normele statului membru solicitat se referă la normele unității teritoriale în care este invocată competența, recunoașterea sau executarea.

Articolul 67

Informații privind autoritățile centrale și limbile acceptate

Statele membre notifică Comisiei, în termen de trei luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament:

- (a) denumirile, adresele și mijloacele de comunicare ale autorităților centrale desemnate în conformitate cu articolul 53;
- (b) limbile acceptate pentru comunicările adresate autorităților centrale în conformitate cu articolul 57 alineatul (2)

și

- (c) limbile acceptate pentru certificatul privind dreptul de vizită în conformitate cu articolul 45 alineatul (2).

Statele membre comunică Comisiei orice modificare adusă acestor informații.

Comisia pune aceste informații la dispoziția publicului.

Articolul 68

Informații privind instanțele care soluționează căile de atac și căi de atac

Statele membre comunică Comisiei listele cu instanțele care soluționează căile de atac și căi de atac menționate la articolele 21, 29, 33 și 34, precum și modificările care li s-au adus.

Comisia actualizează aceste informații și le pune la dispoziția publicului prin publicarea în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și prin orice alt mijloc corespunzător.

Articolul 69

Modificarea anexelor

Orice modificare adusă formularelor ale căror modele sunt prevăzute în anexele I-IV se adoptă conform procedurii menționate la articolul 70 alineatul (2).

Articolul 70

Comitet

(1) Comisia este asistată de un comitet (denumit în continuare "comitetul").

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 3 și 7 din Decizia 1999/468/CE.

(3) Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

Articolul 71

Abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1347/2000

(1) Regulamentul (CE) nr. 1347/2000 se abrogă de la data punerii în aplicare a prezentului regulament.

(2) Trimiterile la Regulamentul (CE) nr. 1347/2000 se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa V.

Articolul 72

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare la 1 august 2004.

Prezentul regulament se aplică de la 1 martie 2005, cu excepția articolelor 67, 68, 69 și 70, care se aplică de la 1 august 2004.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptat la Bruxelles, 27 noiembrie 2003.

Pentru Consiliu

Președintele

R. Castelli

[1] JO C 203 E, 27.8.2002, p. 155.

[2] Aviz adoptat la 20 septembrie 2002 (nepublicat în Jurnalul Oficial până la această dată).

[3] JO C 61, 14.3.2003, p. 76.

[4] JO L 160, 30.6.2000, p. 19.

[5] La momentul adoptării Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, Consiliul a luat notă de raportul explicativ privind convenția, elaborat de doamna profesor Alegria Borrás (JO C 221, 16.7.1998, p. 27).

[6] JO C 234, 15.8.2000, p. 7.

[7] JO L 12, 16.1.2001, p. 1. Regulament, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1496/2002 al Comisiei (JO L 225, 22.8.2002, p. 13).

[8] JO L 160, 30.6.2000, p. 37.

[9] JO L 174, 27.6.2001, p. 1.

[10] JO L 174, 27.6.2001, p. 25.

[11] JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

20031127

ANEXA I

CERTIFICATUL PREVĂZUT LA ARTICOLUL 39 PRIVIND HOTĂRĂRILE ÎN MATERIE MATRIMONIALĂ [1]

1. Statul membru de origine
2. Instanța judecătorească sau autoritatea care eliberează certificatul
  - 2.1. Denumirea
  - 2.2. Adresa
  - 2.3. Telefon/Fax/Adresa electronică
3. Căsătoria
  - 3.1. Soția
    - 3.1.1. Numele și prenumele
    - 3.1.2. Adresa
    - 3.1.3. Țara și locul nașterii
    - 3.1.4. Data nașterii
  - 3.2. Soțul
    - 3.2.1. Numele și prenumele
    - 3.2.2. Adresa
    - 3.2.3. Țara și locul nașterii
    - 3.2.4. Data nașterii
  - 3.3. Țara, locul (în cazul în care această informație este disponibilă) și data căsătoriei
    - 3.3.1. Țara căsătoriei
    - 3.3.2. Locul căsătoriei (în cazul în care această informație este disponibilă)
    - 3.3.3. Data căsătoriei
4. Instanța care a pronunțat hotărârea
  - 4.1. Denumirea instanței
  - 4.2. Situația instanței
5. Hotărârea
  - 5.1. Data
  - 5.2. Numărul de referință
  - 5.3. Tipul hotărârii
    - 5.3.1. Divorț
    - 5.3.2. Anulare a căsătoriei

5.3.3. Separare de drept

5.4. Hotărârea a fost pronunțată în lipsă?

5.4.1. Nu

5.4.2. Da [2]

6. Numele părților care au beneficiat de asistența judiciară

7. Hotărârea poate fi supusă căilor de atac în conformitate cu legislația statului membru de origine?

7.1. Nu

7.2. Da

8. Data la care produce efecte juridice în statul membru în care s-a pronunțat hotărârea

8.1. Divorț

8.2. Separare de drept

Întocmit la ..., data ...

Semnătura și/sau ștampila

[1] Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000.

[2] Trebuie anexate documentele menționate la articolul 37 alineatul (2).

20031127

ANEXA II

CERTIFICATUL MENȚIONAT LA ARTICOLUL 39 PRIVIND HOTĂRÂRILE ÎN MATERIA RĂSPUNDERII PĂRINTEȘTI [1]

1. Statul membru de origine

2. Instanța judecătorească sau autoritatea care eliberează certificatul

2.1. Denumirea

2.2. Adresa

2.3. Telefon/Fax/Adresa electronică

3. Titularul (titularii) dreptului de vizită

3.1. Numele și prenumele

3.2. Adresa

3.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste informații sunt disponibile)

4. Titularii răspunderii părintești alții decât cei menționați la punctul 3 [2]

4.1. 4.1.1. Numele și prenumele

4.1.2. Adresa

4.1.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste informații sunt disponibile)

4.2. 4.2.1. Numele și prenumele

4.2.2. Adresa

4.2.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste informații sunt disponibile)

4.3. 4.3.1. Numele și prenumele

4.3.2. Adresa

4.2.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste informații sunt disponibile)

5. Instanța judecătorească care a pronunțat hotărârea

5.1. Denumirea instanței judecătorești

5.2. Situația instanței judecătorești

6. Hotărârea

6.1. Data

6.2. Numărul de referință

6.3. Hotărârea a fost pronunțată în lipsă?

6.3.1. Nu

6.3.2. Da [3]

7. Copiii cuprinși în hotărâre [4]

7.1. Numele, prenumele și data nașterii

7.2. Numele, prenumele și data nașterii

7.3. Numele, prenumele și data nașterii

7.4. Numele, prenumele și data nașterii

8. Numele părților care au beneficiat de asistența judiciară

9. Atestarea caracterului executoriu și a notificării/comunicării

9.1. Hotărârea este executorie în conformitate cu legislația satului membru de origine?

9.1.1. Da

9.1.2. Nu

9.2. Hotărârea a fost notificată sau comunicată părții împotriva căreia se cere executarea?

9.2.1. Da

9.2.1.1. Numele și prenumele părții

9.2.1.2. Adresa

9.2.1.3. Data notificării/comunicării

9.2.2. Nu

10. Informații specifice pentru hotărârile privind înapoierea copilului în cazul în care se solicită exequatur în conformitate cu articolul 28. Această posibilitate este prevăzută la articolul 40 alineatul (2):

10.1. Modalități de exercitare a dreptului de vizită (în cazul și în măsura în care hotărârea cuprinde o astfel de precizare)

10.1.1. Data, ora

10.1.1.1. Început

10.1.1.2. Sfârșit

10.1.2. Locul

10.1.3. Obligații specifice titularului răspunderii părintești

10.1.4. Obligații specifice beneficiarului dreptului de vizită

10.1.5. Eventuale limitări privind exercitarea dreptului de vizită

11. Informații specifice pentru hotărârile privind dreptul de vizită în cazul în care se solicită exequatur în conformitate cu articolul 28. Această posibilitate este prevăzută la articolul 40 alineatul (2):

11.1. Hotărârea dispune înapoierea copilului

11.2. Persoana la care trebuie efectuată înapoierea copilului (în cazul și în măsura în care hotărârea cuprinde o astfel de precizare)

11.2.1. Numele și prenumele

11.2.2. Adresa

Întocmit la ..., data ...

Semnătura și/sau ștampila

[1] Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000.

[2] În caz de încredințare comună, persoana menționată la punctul 3 poate fi, de asemenea, menționată la punctul 4.

[3] Trebuie anexate documentele menționate la articolul 37 alineatul (2).

[4] În cazul în care certificatul cuprinde mai mult de patru copii, se utilizează un al doilea formular.

20031127

ANEXA III

CERTIFICATUL MENȚIONAT LA ARTICOLUL 41 ALINEATUL (1) PRIVIND
HOTĂRĂRILE ÎN MATERIA DREPTULUI DE VIZITĂ [1]

1. Statul membru de origine

2. Instanța judecătorească sau autoritatea care eliberează certificatul

2.1. Denumirea

2.2. Adresa

2.3. Telefon/Fax/Adresa electronică

3. Titularii dreptului de vizită

3.1. Numele și prenumele

3.2. Adresa

3.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste informații sunt disponibile)

4. Titularii răspunderii părintești alții decât cei menționați la punctul 3 [2] [3]

4.1. 4.1.1. Numele și prenumele

4.1.2. Adresa

4.1.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste informații sunt disponibile)

4.2. 4.2.1. Numele și prenumele

4.2.2. Adresa

4.2.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste informații sunt disponibile)

4.3. Alții

4.3.1. Numele și prenumele

4.3.2. Adresa

4.2.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste informații sunt disponibile)

5. Instanța judecătorească care a pronunțat hotărârea

5.1. Denumirea instanței judecătorești

5.2. Situaarea instanței judecătorești

6. Hotărârea

6.1. Data

6.2. Numărul de referință

7. Copiii cuprinși în hotărâre [4]

7.1. Numele, prenumele și data nașterii

7.2. Numele, prenumele și data nașterii

7.3. Numele, prenumele și data nașterii

7.4. Numele, prenumele și data nașterii

8. Hotărârea poate fi supusă căilor de atac în conformitate cu legislația statului membru de origine?

8.1. Nu

8.2. Da

9. În caz de procedură în lipsă, actul de sesizare a instanței sau un act echivalent a fost notificat sau comunicat în timp util persoanei care nu s-a prezentat și astfel încât această persoană să își poată pregăti apărarea sau, în cazul în care a fost notificat sau comunicat fără respectarea acestor condiții, se stabilește totuși că aceasta a acceptat hotărârea în mod neechivoc

10. Toate părțile au avut posibilitatea de a fi ascultate

11. Copiii au avut posibilitatea de a fi ascultați, cu excepția cazului în care aceasta a fost considerată necorespunzătoare în conformitate cu vârsta sau gradul lor de maturitate

12. Modalitățile de exercitare a dreptului de vizită (în cazul și în măsura în care hotărârea cuprinde astfel de precizări)

12.1. Data, ora

12.1.1. Început

12.1.2. Sfârșit

12.2. Locul

12.3. Obligații specifice titularului răspunderii părintești

12.4. Obligații specifice beneficiarului dreptului de vizită

12.5. Eventuale limitări privind exercitarea dreptului de vizită

13. Numele părților care au beneficiat de asistența judiciară

Întocmit la ..., data ...

Semnătura și/sau ștampila

[1] Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000.

[2] În caz de încredințare comună, persoana menționată la punctul 3 poate fi, de asemenea, menționată la punctul 4.

[3] A se bifa căsuța corespunzătoare persoanei față de care hotărârea trebuie pusă în executare.

[4] În cazul în care certificatul cuprinde mai mult de patru copii, se utilizează un al doilea formular.

20031127

ANEXA IV

CERTIFICATUL MENȚIONAT LA ARTICOLUL 42 ALINEATUL (1) PRIVIND ÎNAPOIEREA

COPILULUI [1]

1. Statul membru de origine
2. Instanța judecătorească sau autoritatea care eliberează certificatul
  - 2.1. Numele
  - 2.2. Adresa
  - 2.3. Telefon/Fax/Adresa electronică
3. Persoana la care trebuie efectuată înapoierea copilului (în cazul în care hotărârea cuprinde o astfel de precizare)
  - 3.1. Numele și prenumele
  - 3.2. Adresa
  - 3.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste date sunt disponibile)
4. Titularii răspunderii părintești [2]
  - 4.1. Mama
    - 4.1.1. Numele și prenumele
    - 4.1.2. Adresa (în cazul în care această informație este disponibilă)
    - 4.1.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste date sunt disponibile)
  - 4.2. Tatăl
    - 4.2.1. Numele și prenumele
    - 4.2.2. Adresa (în cazul în care aceste date sunt disponibile)
    - 4.2.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste date sunt disponibile)
  - 4.3. Alții
    - 4.3.1. Numele și prenumele
    - 4.3.2. Adresa (în cazul în care aceste date sunt disponibile)
    - 4.3.3. Data și locul nașterii (în cazul în care aceste date sunt disponibile)
5. Pârâtul (în cazul în care această informație este disponibilă)
  - 5.1. Numele și prenumele
  - 5.2. Adresa (în cazul în care această informație este disponibilă)
6. Instanța judecătorească care a pronunțat hotărârea
  - 6.1. Denumirea instanței judecătorești
  - 6.2. Situația instanței judecătorești
7. Hotărârea
  - 7.1. Data
  - 7.2. Numărul de referință
8. Copiii cuprinși în hotărâre [3]
  - 8.1. Numele, prenumele și data nașterii
  - 8.2. Numele, prenumele și data nașterii
  - 8.3. Numele, prenumele și data nașterii
  - 8.4. Numele, prenumele și data nașterii
9. Hotărârea dispune înapoierea copilului
10. Hotărârea este executorie în statul membru de origine?

10.1. Da

10.2. Nu

11. Copii au avut posibilitatea de a fi ascultați, cu excepția cazului în care aceasta a fost considerată necorespunzătoare în conformitate cu vârsta sau gradul lor de maturitate

12. Părțile au avut posibilitatea de a fi ascultate

13. Hotărârea prevede înapoierea copilului, iar instanța a luat în considerare în hotărârea sa motivele și mijloacele de probă pe care se bazează hotărârea pronunțată în conformitate cu articolul 13 din Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale a copiilor

14. După caz, normele de aplicare a măsurilor luate de instanțe judecătorești sau autorități în vederea asigurării protecției copilului după înapoierea sa în statul membru în care își are reședința obișnuită

15. Numele părților care au beneficiat de asistență judiciară

Întocmit la ..., data ...

Semnătura și/sau ștampila

[1] Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000.

[2] Acest punct este facultativ.

[3] În cazul în care sunt mai mult de patru copii, se utilizează un al doilea formular.

20031127

ANEXA V

TABEL DE CORESPONDENȚĂ CU REGULAMENTUL (CE) nr. 1347/2000

Articolele abrogate | Articolele corespondente din noul text |

1 | 1, 2 |

2 | 3 |

3 | 12 |

4 | |

5 | 4 |

6 | 5 |

7 | 6 |

8 | 7 |

9 | 17 |

10 | 18 |

11 | 16, 19 |

12 | 20 |

13 | 2, 49, 46 |

14 | 21 |

15 | 22, 23 |

16 | |

17 | 24 |

18		25	
19		26	
20		27	
21		28	
22		21, 29	
23		30	
24		31	
25		32	
26		33	
27		34	
28		35	
29		36	
30		50	
31		51	
32		37	
33		39	
34		38	
35		52	
36		59	
37		60, 61	
38		62	
39			
40		63	
41		66	
42		64	
43		65	
44		68, 69	
45		70	
46		72	
Anexa I		68	
Anexa II		68	
Anexa III		68	
Anexa IV		Anexa I	
Anexa V		Anexa II	

20031127

ANEXA VI

Declarații ale Suediei și Finlandei în conformitate cu articolul 59 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul Consiliului privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr.

1347/2000.

Declarația Suediei:

În conformitate cu articolul 59 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul Consiliului privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, Suedia declară că Convenția din 6 februarie 1931 între Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia cuprinzând dispoziții de drept internațional privat privind căsătoria, adopția și încredințarea copiilor, precum și protocolul său final, se vor aplica integral în relațiile dintre Suedia și Finlanda în locul normelor din regulament.

Declarația Finlandei:

În conformitate cu articolul 59 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul Consiliului privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, Finlanda declară că Convenția din 6 februarie 1931 între Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia cuprinzând dispoziții de drept internațional privat privind căsătoria, adopția și încredințarea copiilor, precum și protocolul său final, se vor aplica integral în relațiile dintre Finlanda și Suedia în locul normelor din regulament.
